

Det er efter de her omhandlede Tilfælde særegne Karakter, jfr. ovenfor, fundet rimeligt at fastsætte, at Enken for at kunne oppebære Hædersgaven skal have holdt fast ved Ægteskabet, lige til hun fik Underretning om Dødsfaldet. Har hun sagt sig løs fra Manden enten formelt ved at tage Skridt til Separation eller Skilsmisse eller reelt ved at indgaa nyt Ægteskab (Bigami) eller ved at gøre sig skyldig i Ægteskabsbrud, vil det sikkert findes stemmende med almindelig Retsfølelse, at der ikke tildeles hende Hædersgave.

ad § 2.

Da Hædersgaven skal beregnes som visse faste aarlige Beløb, der løber fra Dødsdagen at regne, vil det i de Tilfælde, hvor denne Dato ikke kan nøjagtig fastslaaes — disse Tilfælde vil i Praksis falde sammen med de ovenfor omtalte Tilfælde, hvor det paagældende Skib er savnet („overdue“) uden at nogen Oplysning om Skibets Skæbne haves, jfr. Lov om Forsikringsaftaler af 15. April 1930 § 71 — være nødvendigt her at have en fixeret Dato at regne med; og det findes i saa Henseende naturligt at benytte de i Paragraffen citerede Retsregler, der iøvrigt gælder for disse Tilfælde, og som regulerer Spørgsmaalet om Dødsdagen i de personretlige Relationer, hvori det opkommer.

ad § 3.

Da Hædersgaver af den her omhandlede Art som Følge af de i Indledningsbemærkningerne nævnte særlige Forhold først kan tillægges nu, efter at Landet atter er blevet frit, vil der, hvad den første Udbetaling angaar, blive Tale om en Efterbetaling, der for mange af Tilfældenes Vedkommende kan komme til at angaa flere Aar. Til efterladte Børn, der i dette Tidsrum mellem Faderens Død og Tidspunktet for den første Udbetaling er fyldt 18 Aar, jfr. § 1, sidste Stykke, vil der saaledes kun blive Tale om Anvisning af et samlet Beløb ene Gang for alle, medens der for andre efter § 1 berettigede Personer tillige bliver Tale om fremtidig periodisk Udbetaling af den løbende Hædersgave.

Da den efter § 1 hædersgaveberettigede Person kan være afgaaet ved Døden i fornævnte Tidsrum, og da det efter disse Hædersgavers Karakter paa den ene Side maa tillægges megen Vægt, at de i alle Tilfælde, hvor Betingelserne efter § 1, jfr. § 5, iøvrigt er til Stede, kommer til Udbetaling, saaledes at Statens Anerkendelse herved

finder Udtryk, medens det paa den anden Side er uforeneligt, med Hædersgavernes personlige Karakter, at de falder i Arv som almindelige Formuegoder, er det fundet naturligt at foreslaa, at Beløbene for saa vidt skal komme Sømandsstanden som saadan til Gode ved at anvises en af de paa dette Omraade virkende velgørende Institutioner.

ad § 4.

Bestemmelsen er overensstemmende med de i 1940-Lovens § 1 indeholdte Bestemmelser om Ret for Sømanden selv til at oppebære Hædersgave som Følge af en ham ved Krigsulykke overgaaet invaliderende Beskadigelse, dog at det er fundet mindre rimeligt at bibeholde den Bestemmelse, hvorefter Hædersgaven opfører, saafremt Invaliditetens forringende Indvirkning paa Sømandens Erhvervssevne senere maatte blive ansat til under den ved Hædersgavebestemmelserne fastsatte Grænse af 50 pCt., da en saadan Bedring i Invaliditeten i alle Tilfælde maa anses som ønskelig og er uden Forbindelse med den Lindsats eller det Offer fra Sømandens Side, som har affødt Hædersgaven.

ad § 5.

Under Hensyn til den særlige Baggrund for de her omhandlede Hædersgaver er det fundet naturligt at opstille det særlige Kvalifikationskrav til den, der skal oppebære Hædersgaven, at den paagældende ikke i Ord eller Gerning maa have lagt et Sindelag for Dagen, der er i direkte Modstrid mod den Aand, hvori Hædersgaverne ydes, og den Tanke, Gaverne er Udtryk for. Hvis saaledes Hustruen under Besættelsestiden har gjort sig skyldig i en i national Henseende uværdig eller udæskende Opførsel, saasom uden tvingende Grunde at tage Arbejde i Tyskland eller i de herværende militære Forlægningers Kantiner, eller vitterlig plejet Omgang med Besættelsesmyndighedens Medlemmer, uden at Forholdet kan tilregnes hende som ægteskabelig Utroskab, jfr. § 1, vilde det findes lidet stemmende med Rimelighed og almindelig Retsbevidsthed, om der alene i Kraft af Omstændighederne ved Ægtemandens Dødsfald desuagtet skulde tillægges hende Hædersgave.

Paa tilsvarende Maade er det en Selvfølge, at det vil bevirke en tildelt Hædersgaves Bortfald og Pligt for Modtageren til at tilbagebetale allerede oppebaarne Hædersgavebeløb, saafremt det først senere oplyses, at den paagældende har gjort sig skyldig i saadan unational Holdning, saaledes at Hædersgaven altsaa i vedkommende